

dighed, da vi aldrig maa glemme, at vi i denne Sag stod paa fuldstændig bar Bund, og enten der kom saa eller mange Penge ud af Loven, som blev vedtagen og stadfæstet den 13de April i Fjor, var det dog flere end dem, vi havde, thi vi havde slet ingen tidligere. Og naar der staar i samme Paragraf, at Loven skal revideres indet et Aar, saa forekommer det mig ikke, at der var stor Risiko ved det.

Den sidste ærede Taler siger, at vi bør udsætte Sagen. Men under hvilken Form skulle vi udsætte den? Der er jo hverken af ham eller af hans Kolleger stillet Forslag om at udsætte Sagen. Jeg ved derfor ikke, hvorledes vi skulle bære os ad med at følge det ærede Medlem, da han jo er enig med os om, at naar vi faa de i Forening stillede Ændringsforslag vedtagne, ville vi til Slutning stemme for dette Lovforslag. Det kan der ikke være Tvivl om efter Udtalelserne i Betænkningen og efter de Udtalelser, der ere faldne i Dag. Jeg er, som sagt, enig med de ærede Medlemmer i deres Ændringer, men jeg er ikke enig med dem, naar der f. Eks. staar, at Mindretallet ikke er overbevist om, at den Forandring, der foretages ved dette Lovforslag, er heldig. Der er en Del Forandringer i denne Lov, som jeg i Modsigelse til den i Fjor, anser for heldige, og jeg tror ikke, det ærede Mindretal har Ret, naar det anser det for heldigt at udsætte Afgørelsen af denne Sag, indtil der foreligger et bedre Materiale til Vejledning. Jeg ser ikke rettere, end at Loven i Fjor var et Fremstridt, og at dette Forslag her er et yderligere Fremstridt i samme Retning, og saa siger jeg: Lad os hellere tage det end intet at faa. Vi maa indrømme, at blive vi ved at fortsætte den nuværende Tilstand, have vi mindre Myndighed og Retsfærdighed i Bestatningen end efter Loven, som den foreligger.

Det er i Korthed, hvad jeg vilde sige om Sagen i Almindelighed. Men dernæst vil jeg, skønt jeg har grumme ringe Haab om, at det vil finde Anklang i denne Forsamling, da et Flertal i Udvalget staar paa det modsatte Standpunkt, indstændig anmode det høje Ting om at stemme for Mindretallets Ændringsforslag. Synes De virkelig ikke, det er en rimelig og fornuftig Ændring, at naar en Apoteker har over 2,000 Kr. i Nettoindtægt, skal han begynde at svare Skat deraf? Jeg forsittrer, at dersom ærede Medlemmer ville tænke ganske roligt over denne Sag, vil det store, store Flertal af dette Ting være enig med os i, at naar en Mand har en Forretning, som giver ham bevislige 2,000 Kr. i Nettoindtægt, er det ikke mere

end billigt, at han begynder at svare Skat deraf, og saa bør vi ikke sige, at man skal gaa op til 3,000 Kr., inden man tager Skat af ham. Tilgædes ville ærede Medlemmer kunne se, at der i § 2 staar, at en Indtægt af 18,000 Kr. eller derover vil herefter være afgiftspligtig med det fulde Beløb. Nu vil jeg ogsaa roligt henstille til det høje Ting: Synes De virkelig, at vi skulle gaa op til 18,000 Kr. i Nettoindtægt, inden det fulde Beløb skal svares i Skat? Det forekommer mig at være et saa stort Tal, at der er god Mening i Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 3, hvor vi stille os paa et saa moderat Standpunkt, at vi gaa med til at anbefale 12,000 Kr. Mon det dog ikke skulde være det store Flertals Mening her, naar det tænker over Sagen, at naar en Mand har 12,000 Kr. i Nettoindtægt, saa er det ikke for tidligt, at han deraf kommer til at svare fuld Afgift.

Dette er Hovedpointerne i Mindretallets Ændringsforslag, og dem har jeg kunnet være med til. Nu tvivler jeg ikke om, at den højtærede Justitsminister vil staa op efter mig — eller efter andre Talere, inden Forhandlingen slutter —, og sige, at det kan han ikke være med til at anbefale, og han vil for sit Bedkommende endog true med, at Landstinget vil prøve denne Sag nøjere og maaste gaa med ham. Men det har stadig forekommet mig, at naar man stiller sig rent saglig paa et fornuftigt og rimeligt Standpunkt, er det ogsaa muligt at komme til en fornuftig og rimelig Afgørelse til Hvende og sidst med Landstinget. Derfor siger jeg for mit Bedkommende, at jeg vil anbefale at følge Mindretallet paa dette Punkt. Der er vel grumme ringe Haab om, at man vil gøre det, men i alt Fald vil jeg for mit Bedkommende have min Nyg sri, naar jeg ikke vil være med til at følge Lovforslagets Tal i § 2.

Men saa for øvrigt vil jeg ønske, at vi virkelig maa faa dette Lovforslag fort igennem, fordi jeg tror, det er et stort Fremstridt. Jeg tror, at skulle vi nogen Sinde have Haab om at faa de Ønsker virkeliggjorte, som vi fra Landboernes Side fremsatte om at faa Apotekervæsenet i en rimelig Tid ordnet saaledes, at vi kunne være tjent med det, er dette Lovforslag her en af Vejene til at naa dette Maal, da der baade i Lovforslaget og af Justitsministeren er lovet os, at de Penge, der her indkomme, udelukkende skulle anvendes til Apotekerformaal. Derfor siger jeg: Lad os faa fat i saa mange af disse Penge som muligt for der igennem at faa Penge til at faa Apoteker oprettede, hvor de mulig efter den nu gængse Opfattelse ikke ellers kunne bestaa.